

„Du skal se, naar du gifter dig, bliver det ogsaa nok med en stor Herremand. Det har jeg altid tænkt.“

Jytte kom til at smile.

„Sig mig, Meta, hvorfor vil du med Vold og Magt have mig gift?“

„Fordi det er det eneste, som der er rigtig Lykke ved. Nu veed jeg det!“

„Ja, jeg misunder dig dine Børn. Kunde man bare faa dem sendt med Pakkeposten uden alle disse mange forudgaaende Formaliteter.“

Nu var det Metas Tur til at smile. Hun skottede over sin Stoppenaal hen til Jytte med et halvt skalkagtigt, halvt blufærdigt Blik og blev rød.

„Det mener du jo ikke et Ord af,“ sagde hun.

Men i det samme skiftede hendes Ansigt Udtryk. „Aa, du tænker naturligvis paa Fødslerne. Ja, de er rædsomme. Endnu langt værre, end man har forestillet sig det,“ sagde hun — og Jyttes agtpaagivende Øjne saae, hvordan Blodet gik Veninden fra Kinderne af Angst for det, der nu igen forestod hende.

„Nej, det var egentlig ikke dem, jeg tænkte paa. En Barselaffære er jo heller ikke det samme nu som i gamle Dage, da man ikke kendte Bedøvelse. Kornelia Borgen fortalte mig, at da hun fik sit sidste Barn, anede hun ikke det mindste. Kan du huske den store Opstandelse, der blev blandt Missionsfolkene for et Par Aar siden, fordi min Fætter Professor Hagen havde skrevet om den moderne Videnskab, at den høfligt lyste den ene efter den